

„Ir šviesa, ir tiesa mūs žingsnius telydi!“

2007

Grudis

VARPAS

LIETUVOS LAISVĖS KOVOTOJŲ SĄJUNGOS LEIDINYS

Nr. 12(158)

SVEIKI SULAUKĘ ŠVENTŲ KALĖDŲ!
SVEIKI SULAUKĘ NAUJŲJŲ METŲ!

Liaudies raižinys Šventoji Šeima, XIX a. pabaiga

SVEIKINAME

Nataliją Gudonytę
85-čio proga

Kristiną Ryliškiene
35-čio proga

Bernardas Brazdžionis

KALĖDOS

KŪČIA

Baltų sielių, juodų sielių
nemunais užtvino paskutinė advento naktis ... -
Ant tų sielių žydi baltos rožės -
baltos saulės tryš.

Pilna mano dūšia ir pilna širdis
žalių eglų, kadugių žalių.
Ir lūšnelė mano tai pilna Jam
aukso ir sidabro ir brangių žaislų.

Šokite jūs, mano dienos, saulėtos ir liūdnos,
ir vaikai prie kūdikėlio Kūčios ir visi vaikai.
Susirūpinęs ir nusiminęs valgau Viešpaties Bernelio Duoną,
o už durų beldžiasi, už durų supasi visi varpai...

BERNELIŲ MIŠIOS

Kantafiliai žiedų žemčiūguose paskendo,
užgesusi žvakelė migdo kedrų snaudžiančią sargybą,
dangus altoriuose aukojamas
žvaigžde skaidriausia žiba.

Vamzdeliai, būgnai, debesys ir vėjai,
tylybė tylinti, vargonai ir cimbolai triukšmingieji,
iškelkite osanną lig dausų -
osanna in excelsis Deo.

Ne čiobrai smilkina, ne tulpės žydi -
ta dieviška širdis mus lanko,
tas šventas kūdikis, užgimusiš ant šieno,
suvystytas ant motinos Marijos rankų.

Ir šaukia liaupses angelai ir meilės kankinės Dievuj mergelės -
ir meldžiasi Aronas, Mozė ir Elisas dievobaimingi ir ramūs,
ir milijonai niekšų gieda Kyrie eleison,
ir milijonai žemės daržo mirštančių minių – laudamus.

ARTOJŲ MALDA KALĖDŲ KRISTUI

Juoda naktis. O žemė balta, balta...
Nuo Mūšos lig Šešupės spindi žvaigždės.
Pro naktį didelę, pro juodą ir pro šaltą
iš tolimų skliautų šviesi giesmė ataidi.

Ir klauso jos laukai, kalnai ir kloniai,
ir girių gelmės ją kaip ryto gandą girdi,
ir iš pilkų, beprasmiškų dienų kelionės
giesmės aidan pabudę šaukia širdys - - -

- Mes be Tavęs, Kalėdų Kristau, pūga,
mes be Tavęs tiek metų žiemą šalom, -
tegu paliaus čia šiaurės vėtros stūgaut,
tegrįš pavasaris į mūsų vargo šalį...

Kalėdų Kristau, laimink mūsų pirmą vagą,
palaimink grūdą, kritusį į juodą žemę,
te Tau, kaip žvaigždės, prakaito lašai mūs dega,
te iš Tavęs auksinės varpos derlių semia.

Palaimink protėvių kapų kalnelį šventą,
ir naštą knygnešių, ir ištremtųjų kančią,
ir amžių palikimo didį testamentą,
ir kruvinas rankas nuo darbo ir nuo pančių...

Palaimink, Kristau, jauną žalią gojų,
pagriovėlio baltąją ramunę,
baudžiavoj parpuolusį artoją,
amžių amžiais gyvą panemunę!

Palaimink, Kristau, dobilo atolą,
Gera ranka paglostyk kviečio varpą brandžią,
pjūties gubų ledai teneužpuola,
ir iš pastogės nebaidyk baltų balandžių...

Palaimink, Kristau, mūs žiemkenčių sėją,
ir duonos daigo te pikta šalna nešaldo,
sodybas saugok nuo pagairių ir nuo vėjo, -
išgirsk, Kalėdų Kristau, mūsų maldą.

- - - Ir klauso jos laukai, kalnai ir lankos,
ir girių gelmės ją kaip ryto gandą girdi, -
ir Dievo Kūdikis viršum namų, viršum visų laukų iš-
tiesia ranką
ir tyliai laimina visų artojų širdis ...

Lukiškių aikštė laisvės kovų įamžinimo tebelaukia

Jonas Burokas, LLKS valdybos pirmininkas, Vilniaus miesto istorinės raidos įprasminimo komisijos narys

„Vilniaus dienos“ dienraščio lapkričio 6 d. vedamajame „Lenino vieta – lyg užkeikta“ patalpintos dvi nuotraukos: Tomo Černišovo „Sovietmetis: Lukiškių aikštė nesikeičia nuo tos dienos, kai buvo demontuotas Lenino paminklas“ ir Tomo Raginos „Pažadai: prieš 12 metų buvo padėtas paminklinis akmuo, kuriame iškaltas pažadas aikštėje pastatyti paminklą laisvės kovotojams“. Įvertinus Lauros Čyžiūtės taiklų rašinio pavadinimą, išsamų tekstą bei nuotraukas, peršasi neabejotina išvada, kad Lietuva ideologine prasme beveik nepasikeitė. Jai vadovauja sovietinių pažiūrų veikėjai bei jų ainiai, bendražygiai įsitvirtinę Prezidentūroje, Seime, Vyriausybėje, švietimo, mokslo, kultūros, žemės ūkio žinybose, teisėtvarkos ir teisėsaugos institucijose. Jų rankose atsidūrė turtai ir šalies ekonomika. Stebint aikštės erdvę, regis, belieka atvežti iš Grūto parko Leniną, o mūsų švenčių dienomis prie konservatorijos kaip sovietmečiu pastatyti tribūnas, kuriose stovėtų didelė dalis anų veikėjų arba jų ainių, kurie dėjo raudonus gvazdikus prie „didžiojo“ vado paminklo. Per 17 nepriklausomybės metų Lukiškių aikštė lyg užkeikta; iki šiol neiškilo monumentas visų epochų kovotojams, žuvusiems už Tėvynės laisvę, nes persidažiusių komunistų bei jų palikuonių protuose tebėra gyvas sovietinės okupacijos užkratas.

Vilnius liko vienintelė iš sovietų okupuotų respublikų sostinė, kurioje dėl gilaus sovietinio išalo protuose nepagerbiamas kario, partizano, rezistentas tremtinio, partizanų rėmėjo valstiečio – Nežinomo kario kapas, neplevena amžinoji ugnis. Atvykę į mūsų sostinę kitų valstybių vadovai, vežami į Antakalnio kapines pagerbti Sausio 13-osios aukų. To nepakanka. Juk Lietuva per sovietmetį neteko trečdaliai savo iškiliausių sūnų ir dukrų. Latvija, turėdama gražų laisvės paminklą savo sostinės centre, Lestėnės kapinėse įamžino 12 tūkstančių žuvusiųjų už Tėvynę, o Lietuvoje partizanų juk žuvo beveik trigubai daugiau.

Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga (LLKS), siekdama iš aikštės greičiau pašalinti komunistinį tvaiką, nepaisant biurokratų pasipriešinimo bei spendžiamų barjerų, 2002 m. aikštės pakraštyje pastatydino ažuolinį kryžių su užrašu: „Žuvusiems už Tėvynę, kentėjusiems dėl jos ir dvasiškai atgimstantiems“. Tačiau dvasinio atgimimo nesulaukta, nė vienas, nuo kurių priklauso aikštės sutvarkymas, ties kryžium nesuklupo – sovietinis tvaikas iš jų širdžių nesitraukė, laisvės kovų įamžinimas buvo vilkinamas.

LLKS 2003 m. kreipėsi į Vilniaus merą Artūrą Zuoką, kuris tų metų spalio 8 d. potvarkiu sudarė Vilniaus miesto istorinės raidos įprasminimo komisiją, į kurią pateko šių eilučių autorius ir monsinjoras Alfonsas Svarinskas. Deja, ši komisija, į kurią dėjome dideles viltis, savo prie-

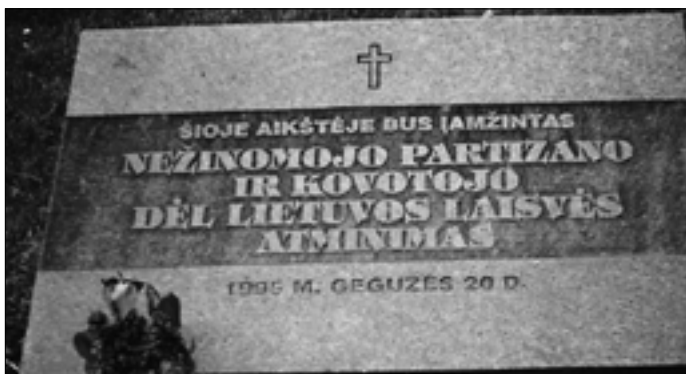
dermės neatliko. Komisijos pirmininkas Arvydas Šaltenis vadovaujančio žinovo vaidmenį užleido komisijos nariui, Lietuvos istorijos instituto direktoriui Alvydui Nikžentaičiui, kuris mūsų patriotinės kilnias idėjas nukreipė į sveikam protui nepriimtinas, nemotyvuotas diskusijas. Jam „Laisvės“ simbolio monumente atmestini Nežinomo kario – laisvės kovotojo kapo ir Amžinosios ugnies akcentai. Jo nuomone, pastačius paminklą laisvės kovotojui, būsianti supriešinta tauta. Prieštaravo, kad paminkle būtų įvardinta dvidešimtmetį trukusi lenkiškoji Vilniaus krašto okupacija. LLKS atstovai matydami, kad komisiją užvaldo A.Nikžentaičio nuostatos, kreipėsi į merą, kad ją papildytų iškilūs istorikai Antanas Tyla ir Romas Batūra. Komisija buvo papildyta akademiku A.Tyla, o R.Batūros, kurio tėvo palaikai dūla amžino išalo žemėje nežinomoje vietoje, kandidatūros buvo atsisakyta, nes, pasak vieno A.Nikžentaičio bendraminčių, R.Batūros mąstymas panašus į A.Tylos.

L.Čyžiūtė savo rašinyje atspindi Lietuvos Architektų sąjungos vadovo Kęstučio Pempės atvirą nuostatą: nebuvo nė vienos priežasties, galėjusios kliudyti aikštės tvarkymo darbus ir monumento statybą. Tvarkant Gedimino prospektą, buvo numatyta ir Lukiškių aikštės rekonstrukcija, tačiau iš darbų sąrašo ji išnyko. Prospekto kapitalinis tvarkymas jau pasiekė Seimo rūmus, o Lukiškių aikštė virto statybinių medžiagų sandėliavimo vieta. Pridursime, kad K.Pempė yra minėtos komisijos narys, tačiau nei į vieną jos posėdį pakviestas nebuvo.

Lukiškių aikštės reikalu buvo organizuotos konferencijos, posėdžiai Architektų sąjungoje, Seime, savivaldybėje, daug rašyta spaudoje, diskutuota, kreiptasi į Seimo pirmininką, Vyriausybės vadovus, Krašto apsaugos ministrus, žinybas, tačiau reikalai nepajudėjo, pastangos atsimušė lyg žirniai į sieną. Dalyvaudamas Lietuvos Sąjūdžio delegacijoje, asmeniškai, kaip LLKS valdybos pirmininkas, kreipiausi į prezidentą Valdą Adamkų, tačiau, tvirtos bei aiškos jo nuostatos dėl paminklo statybos ilgamečio vilkinimo neišgirdome. Apie paminklą iš jo negirdime ir dabar.

2007 vasario 2 d. Vilniaus miesto rotušėje buvo iškilmingai organizuotas kūrybinių dirbtuvių seminaras, kuriame architektūros, istorijos ekspertai pristatė Europos aikščių ir viešųjų erdvių formavimo patirtį bei naujoves. Architektai, skulptoriai ir istorikai buvo pakviesti brėžiniuose išreikšti Lukiškių aikštės ir paminklo viziją. Po mėnesio Vilniaus savivaldybės fojė buvo demonstruojami autorių darbai. Ir vėl buvo visi sukviesti į rotušę, kur kūrybinių dirbtuvių dalyviams buvo įteikti padėkos raštai. Tikėtasi, kad reikalai pajudės, tačiau vėl teko nusivilti, vėl laužti sąstingio ledus.

LLKS 2007 m. kovo 31 d. Vilniaus karininkų ramovės naujojoje salėje organizavo konferenciją „Lukiškių aikštės „Laisvės“ simbolis tūkstantmečio Lietuvai“. Dalyvavo dėl darbų vilkinimo sunerimę įžymūs skulptoriai, architektai, istorikai. 132 konferencijos dalyviai kreipėsi į Prezidentą, Seimo pirmininką, Premjerą, Vilniaus merą, Lietuvos visuomenę ir kitų šalių bendruomenes dėl Lukiškių aikštės išplanavimo ir „Laisvės“ paminklo sukūrimo, kviečiant,

kad iki 2009 metų – Lietuvos tūkstantmečio paminėjimo – paminklas būtų pastatytas, kad jis taptų sostinės pagrindiniu, visų dėmesį patraukiančiu akcentu. Konferencija akcentavo, kad reprezentuojančiai valstybę Lukiškių aikštei turi priklausyti buvę KGB, iškėlus iš jų teismus, rūmai, kuriuose buvo tardomi, kankinami, žudomi tūkstančiai Lietuvos didvyrių. Juose turi būti įkurtas muziejus su informaciniu centru.

Vėl baigiasi metai. Vilniaus savivaldybės kompetentingi tarnautojai, tik pasikeitus Vilniaus valdžiai, žadėjo skubos tvarka tvirtinti Lukiškių aikštės tvarkymo konkurso sąlygas. Bet ir vėl viskas stringa. Naujasis miesto meras Juozas Imbrasas nuogaštuoja, kad vien savivaldybės biudžeto lėšų paminklo statybai neužteks, nes tam reikės apie 50 milijonų litų. Turi padėti vyriausybė. Kaip toj pasakoj

– viskas iš pradžios: kas duos lėšas aikštės rekonstrukcijai ir paminklo statybai?

Nevalingai kyla klausimai, kodėl A.Brazauskui sumanius, tarsi mostelėjus stebuklinga lazdele, valdovų rūmai – po stogu? Atsakymas paprastas: seka savo „tėvelio“ Sniečkaus pėdomis, mat tas atstatė Trakų pilį. O laisvės kovų atminimo įamžinimui valdantiejiems labiausiai trūksta ne pinigų, o noro matyti paminklą tiems, kurie kovojo ir guldė galvas už laisvę.

Visai nesuprantamas Lukiškių reikalo vilkinimą pakenčiančio Seimo elgesys. Seimo 1999 m. vasario 11 d. nutarime Nr. VIII-1070 „Dėl valstybės sostinėje esamos Lukiškių aikštės funkcijų“ labai konkrečiai viskas apibrėžta, tačiau jau 8 metai nutarimas nevykdomas. O kai kas šiuo nutarimu net piktinasi, nes jei jo nebūtų, aikštę jau seniai buvo galima užstatyti tokiais „svarbiais“ pastatais, kaip pelningi restoranai ar pramoginiai statiniai.

Tačiau atšaukti šio svarbaus nutarimo jau nebeįmanoma. Anksčiau ar vėliau paminklas „Laisvės“ simbolis mūsų karžygiams bus pastatytas; to reikalauja žuvusiųjų už Tėvynės laisvę atminimas, likę gyvi kovotojai, tremtiniai, laisvi Lietuvos piliečiai.

Tirpsta sovietiniai ledai mulkinamų žmonių protuose, bunda iki šiol balaganiniais renginiais penimas jaunimas. Jie jau suvokia laisvės kainą, jie nori matyti sostinėje didingą paminklą įamžintą „Laisvę“, už ją kovojusiųjų ir žuvusiųjų atminimą.

Ruduo po Landsbergio ženklų

Vilius Bražėnas

Kuo kitu jis yra buvęs ar tebėra, Vytautas Landsbergis užsitarnavo Lietuvos Antrosios Respublikos pirmojo prezidento titulo ir auksinės prezidentinės grandinės. Jos jis užsitarnavo labiau, negu kuris kitas pastaruosius metus ją nešiojęs valstybės vadovas. Ant jo krito ir kritišku metu apsistojo nesustabdomos milžinų deivės ISTORIJS šešėlis. Gal pro visus mus kada nors praeina tokio šešėlio bent skvernelis, bet lieka nepastebėtas.

Šiandieninėje, pasaulinės dvasinės krizės veikiamoje, Lietuvoje yra nemažai stovinčių lauke prieš atviras lietuvių tautos Dvasinės Pilies duris. Daugelis neperžengia slenksčio, nes žino, kad ji peržengusiems gyviesiems tautos didvyrių vėlės dalija tautinės prievolės uždavinius, reikalaujančius pasiaukojimo, ryžto ir ištvermės. O uždavinių – gausybė! Gausu ir skleidėjų miglos, už kurios nuo patriotų dėmesio būtų paslėpti jų uždaviniai.

Pulkininko Vytauto Pociūno žūtin išsiuntimo galiams kaltininkams pridengti bei dėmesiui kitur nukreipti staiga atsirado maskvinės turistės vadovaujama Seimo komisija. Ji ėmėsi „viens-du“ išrišti 15-kos metų galvosūkį apie J.Abramavičiaus žūtį. Ir kur rasi geresnį miglosvaidį už maskvinę turistę?

O senų tradicijų Putino Rusija gali visą lankstaus nugarkaulio Europą aprūpinti ne tik dujomis, bet ir miglomis iš dzeržinskinių miglotiekių. Ir štai pro miglą prasi-

veržia komisijos „išvados“: Bražuolės tiltą susprogdino ir J.Abramavičių nužudė Vytauto Landsbergio vadovaujama Tėvynės Sąjungos teroristų gauja. Deja, „išvadose“ didelė spraga: nepaaiškinta, kokią iš galimos rusiško traukinio avarijos naudą būtų galėję turėti rusų karius iš Lietuvos išprašęs Landsbergis? Juk avarija būtų įrodžiusi, kad būtina pagal geležinkelį išdėstyti pulkus karių Rusijos transportui į Karaliaučių apsaugoti. Kadangi Tėvynės Sąjunga neturi savos kariuomenės, Maskva mielai prisiimtų tą uždavinį. Tad ir dėl sprogdintojų nereiktų per daug sukti galvos. Kada Maskvai yra stigę sprogmenų ar stovyklų teroristams ruošti?

Rusijos klimatas be abejo paveikia maskvinių turistų galvosena. Nereiktų stebėtis, jeigu, kad išgelbėjus archangeliskinį gelbėtoją nuo Lietuvos teismo, darbinieji milijonieriai „darbininkai“ imsis naujų miglų skleidimo ir suras miglosvaidžių taikinių. Nes reikia daug ką pridengti ir nuo daug ko dėmesį nukreipti.

O migloje dėmesį visada galima nukreipti į tą patį visų raudonųjų perkūnijų žaibolaidį – Vytautą Landsbergį. Jis yra sugadinęs apetitą ne vienam galios lovio jovalo srėbikui. Net yra išklibinęs Rytų ir Vakarų globalistų statomos pasaulinės valdžios piramidės pastolius.

Niujorke yra centrinis Vakarų globalistų privatus klubas – Užsienio reikalų taryba (CFR), kuri apuosto kylančių valstybių vadovus. Po to yra sprendžiama, ar juos remti ar ne. Kalbėdamas CFR būstinėje V.Landsbergis prasitarė apie planus atstatyti nepriklausomą Lietuvą TAUTINIAIS pagrindais. (Ne kosmopolitiniiais...). Tai neužtikrina jam paramos daugelyje Vakarų sostinių. Lietuvos patriotų vėl

išlaisvinta TAUTINĖ Lietuva pridarė daug bėdų globalistams. Jiems tenka iš naujo lipdyti pasaulinę tironiją. Ne gana, kad „Landsbergis sugriovė kolūkius“. Pakirsdami pakinklius (Kovo 11-ją) rytiniam globalistų partneriui – SSRS, lietuviai, gal to ir nežinodami, pristabdė PASAULINIO KOLŪKIO – globalinės vyriausybės formavimo procesą. Tad ir Landsbergis ir tautiniai nusiteikusi lietuvių tauta turi suprasti, kad yra užsitraukusi ne tik Maskvos, bet ir daugelio kitų „demokratiinių“ sostinių nemalonę.

Jausdami išorinę paramą miglų skleidėjai yra paleidę politinę fantaziją už ganyklos ribų. Atrodo, kad nieko kito neįrode, jie galėtų bandyti kaip nors, susieti Vytautą Landsbergį ir Tėvynės Sąjungą net su Karaliaus Mindaugo nužudymu. Tad gal geriausia tą politinę komediją taip ir vertinti ir iš to pasijuokti.

Švęsdami Vytauto Landsbergio Jubiliejų, džiauikimės Nepriklausomybe ir laisvėmis. Tai geras paskatas dar ryžtingiau naudoti turimą laisvę visuomeninei ir politinei veiklai. Kad baigus sutraukti dvasinės okupacijos gran-

dines. Kad užtikrinus laisvę mūsų vaikams ir vaikaičiams. Juk aišku, kad iš tautų, suvartų į PASAULINĮ KOLŪKĮ, kaip ir iš ūkininkų suvartų į sovietinius kolūkius, būtų atimta visa, kas brangiausia. Šiuo atveju tautos prarastų daugiau, negu tik savų valstybių suverenitetą. Iš jų būtų atimta tautinė kultūra, istorija, tikėjimas, šeimos neličiamumas, teisė į vaikų auklėjimą ir, pagaliau, protėvių kalba.

Niekas kitas neatliks už mus mūsų tautinės pareigos, kaip maža ar didelė ji bebūtų. Kiekvieno mūsų atsakomybė yra gelbėti savą tautą nuo sunaikinimo. Mes nesame vieni toje kovoje. Ir kitose, net didžiosiose tautose, kyla pasipriešinimas „vadų“ („Judo ožių“) melagingiems sandėriams, atimantiems iš tautų teisę apsispręsti, kokios ES jos nori.

Ar nori likti tokioje ES, kuri buvo pristatyta ją kuriant ir Lietuvai į ją stojant: tautų solidarumas, palengvinta prekyba, suverenitetas? Ar leisti euraiš papirktiems tautų vadams, neatsiklausus tautų valios, susidėjus su briuselekratais, paversti ES į „Europinį Sovietą“, kaip pakopą į PASAULINĮ KOLŪKĮ?

Nelengva siekti darnios pilietinės visuomenės

Edmundas Simanaitis

Rinkimai Alytaus apygardoje išryškino keletą vertų akylaus dėmesio faktų. Laimėjo nepartinis kandidatas, teisininkas, pagarsėjęs kaip nuoseklus žmogaus teisių gynėjas, nešvarios kilmės oligarchų ir klanų kėslių demaskuotojas. Kandidatas pasirinko aiškią pilietinę poziciją, ėmėsis atstovauti dešiniosioms politinėms jėgoms. Rinkėjai teigiamai įvertino Tėvynės Sąjungos remiamo kandidato profesinės veiklos rezultatus, liudijančius politikon einančio žmogaus pilietinį patikimumą.

Dzūkai atlaikė stiprų puolimą. Dainavos krašto žmonės gerai prisimena laisvės kovų istoriją. Dzūkų partizanų didvyriška pasiaukojanti laisvės kova nebuvo ir niekada nebus pamiršta. Tai padėjo apsispręsti daliai Dainavos krašto gyventojų atėjusių prie balsavimo urnų. „Dzūkai atlaikė tokį puolimą, kokio Lietuva rinkimuose dar nebuvo mačiusi. Vėl buvo mesti milijonai žmonių protui drumsti, bet šį kartą pinigai pralaimėjo prieš padorumą ir pilietinį entuziazmą. Galiu tik apgailestauti, kad eilinį kartą jokia teisėsaugos institucija nebuvo pajėgi kontroliuoti, kiek pinigų Darbo partija išleido šimtams agitatorių, jų nakvynių ir kelionių ar nelegaliam žiniasklaidos apmokėjimui“, – teigė surengtoje konferencijoje Tėvynės Sąjungos pirminkas A. Kubilius.

Antrajame rinkimų ture buvo tik du kandidatai: Kremliaus globotasis bėglys ir nepartinis teisininkas. Atrodo, visoms politinėms jėgoms, skelbiančioms ištikimybę Konstitucijai, buvo galima paraginti savo elektoratą apsispręsti nepartinio kandidato naudai. Neteko girdėti, kad šiuo išskirtiniu atveju socialdemokratų, valstiečių liaudininkų, socialliberalų, libdemokratų ir kitų politinių jėgų vadovai būtų to ėmęsi.

„Artimojo užsienio“ spectarnybos šiai akcijai rengėsi kruopščiai ir tikėjosi kitokio rezultato. Juk į Maskvą išvyko pusė „darbiečių“ frakcijos ne tik pasiguosti, ne tik pa-

verkti dėl „žmogaus teisių pažeidinėjimų“ Lietuvoje, bet, tikriausiai, ir išklaudyti „šeimininko“ instruktažo kaip padėti vėlei siunčiamam į Lietuvą „gelbėtojiui“ prasmukti į Seimą, taigi garantuoti jo neličiamybę, kai vėl pradės vykdyti Kremliaus tęstinio projekto scenarijų.

Pats faktas, kada nepriklausomos valstybės parlamento nariai, turintys išsilaisvinusios tautos atstovo mandatą, vyksta į buvusios okupantės šalį, kurios dabartinė vadovybė perėmė suirusios sovietų imperijos teises ir atsakomybę už agresiją, už padarytus karo nusikaltimus, vertas nuodugnaus dėmesio teisiniu, pilietiniu, politiniu ir moraliniu požiūriais.

Seimas demonstruoja savo neįgalumą. Gal išvyka į Maskvą buvo tik mėginimas pasiskųsti pačių išvykėlių negebėjimu spręsti šalies vidaus reikalus? O gal toji išvyka tėra kryptingai suplanuotos purvasklaidos akcija, kuria siekiama atkreipti demokratijos pasaulio dėmesį į tariamus teisės pažeidimus Lietuvoje? Žiniasklaidoje gausu informacijos, rodančios, kad yra pagrindo teigti, jog svarbiausias Kremliaus tęstinės provokacijos uždavinys buvo parengti dirvą iš Lietuvos pabėgusio įtariamojo sukčiavišiais ir apgavystėmis „gelbėtojo“ grąžinimui į Lietuvą „teisiu keliu“. Matyt buvo tikėtasi, kad atnaujinta legenda sukurs sudegusiam „pranašui“ naują charizmatinę aurą.

Jei 2004 metais magiška „moksliška“ pagrįsta dienu seka 11-111-1111 ..., per kurią balsuotojų kišenės turėjo būti prikimštos dolerių ir eurų, kaip magnetas traukė prie urnų lengvatikius, tai dabar, pasak kai kurių šmaikštalių, galėjo suveikti skaičių 13- 1313- 131313... burtazodis. Juk skaičius 13 tautosakoje ne naujas, o ir šiuolaikinių raganautojų mėgstamas.

Kita vertus, rubliotiekis – tai ne naftotiekis ir ne dujotiekis, kurį dėl politinio plyšelio „vamzdyne“ galima užsukti remonto dingstimi metams ar daugiau. Rytuose ši praktika nepamiršta, o atvirkščiai gana dažnai panaudojama tarpvalstybiniais santykiams palaikyti, kaip išmėgintas servilizmo politikos įtvirtinimo įrankis. Rubliotiekis, beje, gebantis pagal reikalą konvertuoti rublį į kokią tik reikia valiutą, buvo atsuktas iki galo.

Džukų pilietinė nuostata keliolikos procentų persvara laimėjo prieš mėginimus atgaivinti bankrutavusio sukčiaus senos provokacijos populistinį variantą. Laimėjimas džiugina ir kartu kelia daug pagrįsto nerimo: šioje nedidelėje rinkimų repeticijoje buvo parodyta svetimų spectarnybų grėsmingai stipri pastanga destabilizuoti padėtį dar pakankamai nesubrendusios demokratijos šalyje. Brandžios pilietinės visuomenės sąlygomis iš svetur atsibasčiusiam ar atsiųstam avantiūristui ir du nuošimčiai rinkėjų balsų būtų nelengva surinkti. Deja, sovietmečio balastiniai relikvai, kurių neįmanoma vienu ypu atsikratyti, verčia pilietinę visuomenę reaguoti atitinkamai, pozityviai ir ryžtingai.

Demokratijos pareiga - apginti savo vertybes. Demokratija turi gebėti apginti ir puoselėti savo vertybes. Deja, Seimas laiku nesiėmė lopyti teisinės sistemos plyšių, kad tokiu būdu užkirstų galimybę provokatoriams, slaptiesiems svetimų spectarnybų agentams pasinaudoti tomis landomis.

Respublikos prokuratūros pakartotiniai vieši ketinimai patupdyti į Lukiškes besislapstantį nuo atsakomybės įtariamąjį, vos tik jis peržengs sieną, išsiskleidė, kaip dūmelis. Atrodo, kad Kremliaus spectarnybos tokį posūkį planavo iš anksto ir tai joms pavyko.

Vyriausioji rinkimų komisija, įregistruodama kandidatą į Seimo narius, gal ir pati to nenorėdama pademonstravo, kad ir ateityje asmenys, padarę kriminalinių nusikaltimų ar bebesislapstantys nuo teisėsaugos ir siekiantys išvengti atsakomybės už piktadarystes, galės „teisėtai“ mėginti išsisukti nuo cypės, siekdami tautos atstovo statuso? Duok, Dieve, apsirikti, tačiau nuo tokių sprendimų ne vieno doro piliečio nugara pagaugais eina.

Nejaugi nė viena valstybinės valdžios institucija nepasiteiravo naujausios informacijos apie sudegusio „gelbėtojo“ tikruosius tikslus ir suplanuotas akcijas? Juk turime VSD, kuriam vadovauja jau ne KGB-FSB auklėtinis. Ar ne šio pareigūno pareiga buvo imtis priemonių, galinčių užkirsti kelią svetimų spectarnybų tęsimoms provokacijoms?

Politinė, pilietinė ir moralinė žala. Seimas pakartotinai prisipažino esąs neįgalus laikytis Konstitucijos. Pagrindinis Įstatymas nenumato savavališkų tautos atstovų grupinių išvykų spęsti - aptarinėti Lietuvos valstybės reikalų, o tuo labiau dalyvauti Lietuvos Respublikos šmeižimo renginiuose nedraugiškoje šalyje. Iki šiol dar nėra visapusiškai įvertinta nesankcionuotos išvykos padaryta žala Valstybės prestižui politiniu, pilietiniu ir moraliniu

požiūriais. Užsitęsusi tylą gali būti suprasta kaip tokių išdaviškų veiksmų pateisinimas ir net kaip tiesioginis paskatinimas bėgioti pavieniui ar urmu vykti į Maskvą konsultacijų, patarimų ir instrukcijų.

Tautos atstovai negebėjo sukaupiti politinės valios deramai įvertinti Seimo etikos komisijos vadovės poelgi, iš esmės prieštaraujantį nepriklausomos valstybės parlamentaro statusui. Šios kadencijos Seimas, negerbdamas įstatymo - Seimo statuto, rodo, kad savo „aslos išsišluoti“ negeba. O gal jam neleidžiama to daryti? Maža to, etikos sargai protestuodami atsistatydino ir savireguliacijos principas nustojo veikęs. Turėtų būti gėda seimūnams ir ne tik... Seimas, užuot rodęs pilietinio moralumo pavyzdį, demonstruoja itin įžūlią politinės korupcijos praktiką.

Seimas akivaizdžiai pademonstravo nepasitikėjimą savo jėgomis išspręsti žmogaus teisių tikrus ar tariamus pažeidinėjimus. Matyt, provokacijos scenarijuje buvo numatyta sukelti plataus skambesio efektą. Bet tolydžiai pasigirsta balsų, vertinančių šį akibrokštą mūsų teisėsaugai, kad Alytaus kampanija tebuvo tik būsimų Seimo rinkimų mažoji repeticija.

Konstitucija – valstybės teisinis pamatas. Lietuvos Respublikos Konstitucijos preambulėje rašoma, kad „Lietuvių tauta prieš daugelį amžių sukūrusi Lietuvos valstybę, (...) šimtmečiais atkakliai gynusi savo laisvę ir nepriklausomybę, (...) siekdama atviros, teisingos, darnios pilietinės visuomenės ir teisinės valstybės, atgimusios Lietuvos valstybės piliečių valia priima ir skelbia šią KONSITUCIJĄ.“

Pirmasis Antrosios (autorius tekste „Trečiosios“ – red. past.) Respublikos Vadovas ir Pagrindinio šalies įstatymo priėmimo organizatorius, tik ką peržengęs savo 75-mečio jubiliejinę ribą, nuožmiai ir atkakliai tebepuolamas ir tebepurvinamas tų pačių jėgų, kurios neigė ir neigia tautos teisę turėti savo valstybę ir gyventi laisvėje. Daugėja Konstitucijos - Valstybės teisinio pamato - negerbimo ir nepaisymo atvejų. Tokių faktų visuma suponuoja įsakmą išvadą – Valstybės gynyba nebuvo, nėra ir artimiausioje ateityje nebus tik trumpalaikio vajuos rūpestis, o nuolatinė Tautos ir piliečių pareiga budėti laisvių sargyboje.

Šią pareigą vaizdžiai patvirtina ir Lietuvos seimūnų išvyka į Rytus, kur „Komsomolskos pravdos“ pavėsyje tariamos „teisių ginties“ dingstimi buvo šmeižiama Tėvynė. Tokie faktai ryškiai nuspalvina Konstitucijos 15 metų gyvavimo jubiliejų ir jos neginčytiną svarbą ugdant ir stiprinant piliečių visuomenę.

Piliečių Santalkos viešas kreipimasis į Vyriausybę ir Seimą

Dėl tvarkos Lietuvos keliuose užtikrinimo

2007 11 11

Gerbiamieji Vyriausybės ir Seimo nariai,

Trijų vaikų žūtis po policijos pareigūno automobilio ratais perpildė Lietuvos visuomenės kantrybę ir reikalauja skubių valdžios sprendimų. Apmaudu, kad politikai, užuot konstruktyviais sprendimais keitę padėtį Lietuvoje, kol kas tik naudojasi žmonių tragedija politinėms sąskaitoms suvesti.

Raginame Seimą kuo greičiau priimti Policijos departamento dar pernai parengtas ir iki šiol Seimo atidėliojamas Administracinių teisės pažeidimų kodekso, Baudžiamojo kodekso bei kitų įstatymų pataisas, kuriomis būtų sugriež-

tinta atsakomybė už kelių eismo taisyklių pažeidimus ir ypač - už vairavimą neblaiviams. Lietuvoje būtina įteisinti normą, kad pabėgimas iš eismo įvykio vietos būtų vertinamas ir baudžiamas taip pat, kaip vairavimas išgėrus.

Kviečiame Seimą nedelsiant priimti Policijos departamento seniai Vidaus reikalų ministerijai pateiktas Vidaus tarnybos statuto pataisas, kurios neleistų prasižengusiems ir nusikaltusiems pareigūnams išvengti tarnybinės atsakomybės bei pašalinimo iš tarnybos.

Pagarbiai,

Jonas Algirdas Kronkaitis,

Piliečių Santalkos Tarybos pirmininkas

Komunistai - jau "šventi"

Kalba Nacionalinėje filharmonijoje 2007 rugpjūčio 23 dieną

Petras Cidzikas

Pradžioje buvo žodis ir tas žodis buvo ištartas Nemenčinės plento miške. Prieš 20 metų visi buvome jaunesni, dabar bala smilkiniai ir tolsta istorijon įvykiai.

Atsivertęs tų dienų bolševikinės "Tiesos" komplektą nenustebau. Tas pat pyktis, toks pat įniršis ir troškimas nušluoti nuo žemės paviršiaus. Pasmerkimai ir smerkimai, kaip ir šiandien, už ką nors, niekas nepasikeitė. Jei nesi komunistas ar rezervistas ir nelaižai jiems kojų, tau vietos Lietuvoje nebus. Ir po 20 metų įžeidinėja "psichais", net "žvėrimis". Jie taip trokšta "atsilaužti" pyrago iš šio istorinio ir kitų įvykių, taip braunasi alkūnėmis ir nenustebčiau, jei vieną dieną valdžia paskelbtų: Cidziko niekada nebuvo.

Taigi, ruošiant šį susirinkimą prie A.Mickevičiaus paminklo, labai greitai pajutau intrigas ir sužinojau - KGB šį sumanymą jau žino. Taip norėjau, kad šis pirmas susirinkimas įvyktų, kad buvau pasiruošęs nuryti ne vieną karčią piliulę, o likęs vienas dažnai kartodavau Maironio pamėgtą posmelį: "Jau slavai sukilo ant Juodmarių kranto, pavasaris eina Karpatų kalnais...". Lietuvoje šis pavasaris prasidėjo rugpjūty, tuomet nebuvo minties, kad ir po 20 metų mus šmeiš, lies pagiežą, pyktį. Bet - už ką gi dabar? Argi mes nelaimėjome nuostabių pergalių, ar nebuvo dvasinio atgimimo Katedros aikštėje ir Lietuvoje, ar nebuvo Baltijos kelio? Argi nesutiko "Šiaurės miestelio" divizijos vadovybė pasiduoti į nelaisvę? Argi nebuvo "Sandoros" akto ir taikaus Rusijos kariuomenės išvedimo iš viso Pabaltijo? Argi šv. Tėvas, 1993 m. atvykęs į Lietuvą, nepadėkojo už tai?

Ką kalba statistika? Ji baugina ir šurpina. Nuo 1990 m. kovo 11 d. tik pasikorė 35 tūkstančiai, nužudyta apie 70 tūkstančių, psichiatrai per radiją kalba, kad psichinių susirgimų užregistruota 350 tūkstančių, apie pusę milijono paliko tėvynę. Tauta įvartyta į kampą - užknista, merdi, žudo ir žudosi arba palieka tėvynę. Jeigu anksčiau žudė okupantai, tai dabar komunistai, "itakos" agentai, rezervistai. Paniekinta žmogaus garbė, orumas, trypiamas vardas, tarsi būtų atsivėręs pragaras. O valdžia sugalvojo vėl ir vėl naują būdą, kaip pažeminti ir pasityčioti. Pakviečia, apdovanoja, o paskui šmeižia, tyčiojasi ir dar kaltina.

O gal komunistai yra šventi žmonės? Ar ne laikas juos paskelbti šventaisiais? Juk jie - tiesiog nepakaltinami. Kolaboruojantiems dvasininkams tai nesunku būtų padaryti: Seimas priimtų rentų įstatymą, o Vyriausybė - nacionalinių premijų nutarimą. Tai bent sublizgėtų pasaulis!

Mes daug kartų kreipėmės į vyskupų konferenciją dėl tragiškos Lietuvos padėties, bet jie išstvermingai tyli KGB stiliumi. Susidaro įspūdis, kad sekama ne Kristumi, bet Lubiankos velniu.

Yra gerų kunigų: A.Bulota, A.Keina, A.Svarinskas ir kiti, bet jie taip pat persekiojami tiek hierarchų, tiek ir valdžios. Labai įskaudino dvasininkų abejingumas, kai

kreipėmės dėl A.Masiulionio, Vyčio kryžiaus ordino kavaliariaus, prašydami apginti nuo apskrities viršininko A.Vidūno, kurio kabinete nuo pasityčiojimo jį ištiko priepuolis. Kruviną A.Masiulionį išvežė greitoji pagalba, o po poros dienų tas pats A.Vidūnas į suderintą susitikimą iškviatė "kalašnikovais" ginkluotą policiją. A.Masiulioniui vietoje Lietuvos dovanos teko sugadinta sveikata ir darbo praradimas. Tai įvyko 2000 m. birželio 29 - liepos 2 dienomis.

O štai, kaip gerbiami politiniai kaliniai ir tremtiniai - tai rodo kompensacijos už kovą ir kančią.

Pasirodo, kad tarnybiniais policijos šunims skiriama net 7 kartus daugiau nei komunizmo aukoms - 1355 Lt šunims ir 172 Lt komunizmo aukoms. Valstybinė 1 laipsnio pensija - 688 Lt, o KGB kapitono agento Grigučio - apie 1800 Lt. Taigi KGB pensijos geriausiu atveju net 3 kartus didesnės, kaip kunigo A.Svarinsko, V.Petkaus ir kitų, kurie kalėjime sėdėjo po 25 ir daugiau metų.

Priimti specialius įstatymus, su tikslu pažeminti komunizmo aukas, gali tik beviltiški dvasios ubagai. Taigi kas gali paneigti faktą, kad valdžią Lietuvoje užrūpavo ne KGB? O juk CK sekretorius R.Songaila dar 1988 m. birželį Maskvoje pareiškė "kad sąjūdis nenueitų ten, kur nereikia, mes įvedėm savo žmones". Ir štai šie žmonės, kuriuos vadiname rezervistais - Pocius giriasi, kaip du metus siuntė provokatorių A.Petrusevičiui, kad galėtų "pasodinti" 4 metams. Ką gero padarė Lietuvai A.Petrusevičius ir ką bloga padarė KGB - lyginti nereikia. A.Petrusevičius 8 metus kalėjo, prarado ranką, jo tarnavimas Lietuvai - pasiaukojimas akivaizdus. Tačiau jo teisingumas negina, jam senatis netaikoma. Tuo tarpu LTSR prokuroras J.Bakučionis, genocido vykdytojas, pasodinęs kelis šimtus žmonių, ginamas senaties ir kitų įstatymų, vaikšto laisvas po Antakalnį.

Ponas Prezidente, be visų teisinių nukrypimų, net Konstitucinio Teismo, dar yra ir žmogiškasis faktorius. Pasinaudokite juo - paleiskite A.Petrusevičių.

Gerb. arkivyskupe, kiekvienais metais Bažnyčia gavėnios metu skelbia vieną svarbiausių šventų doktrinų, cituoja: "vyskupai ir kunigai privalo ginti skriaudžiamuosius". Gerb. arkivyskupe, A.Petrusevičius yra ir jūsų brolis. Rašykite teikimą Prezidentui.

Ir dar vienas faktas dėl Karaliaučiaus koridoriaus. Nepasisekė 2002 m., planuotas vasarą, net per Lenkiją, Tilžę, nepasisekė ir po Putino - Šrioderio - Širako susitikimo Karaliaučiuje. Žinome - nepasiseks ir kiti, tačiau valdžios politika okupacijos akivaizdoje - išdavikiška.

Nevardinsiu ir taip šurprios padėties, bet klausiu: kiek dar, komunistai, niekinsit Lietuvą, žemę ir mus? Ką mes bloga padarėm Tėvynei? O gal todėl, kad ją giname? Kiek jums reikia kraujo? Kam šitas maskaradas?

Ir pabaigai - paskutinė mintis. Prancūzijoje, revoliucijos metu, kai gatvėse ir aikštėse revoliucionieriai skaitė "Žmogaus teisių deklaraciją", prancūzai stojosi ir verkė, bet, kai Robespjerui ir Muratui nukirto galvas, prancūzai savaitėmis džiūgavo.

Kai Gedimino kalne pirmą kartą 1988 m. kėlė Lietuvos vėliavą, žmonės taip pat verkė - mačiau. Bet kai kraugerių galvos kris kaip Murato ir Robespjero, Lietuva džiūgaus ilgiau negu Prancūzijoje.

AČIU.

Senos damos naujose lovose

Valdas Vasiliauskas

Ūmai dvi nulėkusios valdžios vyrų galvos dėl vieno provincijos pusgalvio, pagaliau iš energetikos gelmių kilusi kraupi sąmokslų teorija užgožė vieną svarbų įvykį. O gerai pagalvojus - net du.

Vieną gražią praėjusios savaitės dieną Lietuva neteko savo vyriausiojo muitininko - Rimutis Klevečka sugrįžta į diplomatinę tarnybą. Už nuopelnus ar nuodėmes? Tai pa-

aukštinimas ar pažeminimas?

Viena aišku ir be spėlionių - tai nebuvo Gedimino Kirkilo žmogus. Veikiau Dalios Grybauskaitės, kurios iniciatyva jis buvo paskirtas Muitinės departamento vadovu. Tai buvo vykęs, kaip ir daugelis kitų, finansų eksministrės pasirinkimas. Atėjęs R.Klevečkai galų gale liovėsi intrigos pačiame departamente, pablogėjo kontrabandininkų darbo sąlygos. Gal pernelyg smarkiai, todėl R.Klevečka tiesiog išgaravo iš departamento, lyg ufonautų (arba priešiškos žvalgybos, kuri kėsina į nacionalinį investuotoją) pagrobtas.

Su netikėtu R.Klevečkos karjeros vingiu gali būti susijęs ir antrasis niekieno nepastebėtas savaitės įvykis - buvusio generalinio policijos komisaro V.Račkausko paskyrimas premjero patarėju teisės klausimais. Šis G.Kirkilo žingsnis patvirtina pačius blogiausius įtarimus. Ir laiduoja paskutines viltis, jog politikas gali pasikeisti.

Tas viltis ir simpatijas G.Kirkilas kėlė pačiais juodžiausiais nomenklatūros siautėjimo laikais, kai senoji gvardija, prisikergusi laikiną naująjį LDDP vardą, dalijosi Lietuvos turtą. G.Kirkilas tenkinosi nuo galingųjų stalo atliekamais trupiniais - dingojosi, jog, pirmai progai pasitaikius, intelligentiškas ir kuklus kaip jo portfeliukas Seimo LDDP frakcijos seniūnas spruks iš ydingo nomenklatūros rato.

Tiesa, buvo tų nykių "prichvatizacijos" ir masinio žmonių apvogimo per bankrutuojančius bankus laikų tokia savotiška įžymybė kaip Jonas Basalykas, po darbo - G.Kirkilo žentas. Žmogus gal ir neblogas, bet ne visai doras, sta-

čiai apdovanotas talentu įsipainioti į visus tų metų skandalus - nuo kontrabandos iki bankų neišaiškintų mįslingų bankrotų ir net muštynių. Taip pat ir visos virtinės Turniškių paskesnių skandalų pirmėivis buvo ar tik ne J.Basalykas. Bet nuo etatinio skandalų herojaus valdančiosios LDDP frakcijos seniūnas sugebėdavo laikytis atščiau - juk, šiaip ar taip, žentus renkamės ne mes, o mūsų mylimos dukros.

Ir vis dėlto ar nebuvo pasiekta pati cinizmo viršūnė, kai J.Basalyko uošvis įsipareigojo mus visus sugrąžinti į doros kelią (garsusis G.Kirkilo pažadas sumažinti korupcijos suvokimo indeksą arba atsistatydinti)? Neprabėgo nė metai, kai paaiškėjo - premjeras pajuokavo. Per tą laiką G.Kirkilas nepaskyrė į tarnybą nė vieno verto žmogaus, nebent per apsirikimą. Užtat kiek nuvertė: V.Jankauską, V.Grigaravičių, R.Klevečką.

Iš nebūties vėl išnyra tie kontrabandos, korumpuotų policijos komisarų ir organizuotų gaujų, išnuodijusių Lietuvą pigiu spiritu ir cigaretėmis, epochos veikėjai. Pasikeitusiomis sąlygomis (narystė Europos Sąjungoje ir NATO) jie prirena anekdotą apie vienos linksmos įstaigos naujus baldus ir seną aptarnaujantį personalą. Sako, V.Račkausko ir J.Basalyko draugelis bei partneris Paša (Pavelas Berezuckis) dabar varo prekybą su Kinija - Gariūnai vėl klestės. G.Kirkilas grįžta prie savo iki šiol sėkmingai slėptų ištakų?

Ši atkritusi liga, kaip ir kiekvienas recidyvas, įgauna dar bjuresnes formas ir pavidalus. Jau vien todėl, kad anuomet, Adolfo Šleževičiaus laikais, buvo sveika ir stipri opozicija, kuri nenusileido LDDP valdžiai nė per nago juodymą. O dabar? Tėvynės sąjungos vadovybė pasirinko gyvenimą be dogmų ir prietarų. Bet ir be principų ir šventenybių? Dėl milžiniškos Lietuvos atžangos, kai vėl peržengiamos visos leistinos ribos, atsakomybę turi prisiimti ir Tėvynės sąjunga. Arba bent Andrius Kubilius, dėl kurio flirtu su G.Kirkilu politinė kairė ir dešinė virto tik žodžių žaismu.

Visa paguoda, kad valstybininkų dvaro vyriausiasis rūmininkas Albinas Januška išsisėmė ir pradėjo nuobodžiai kartotis: trukdantis didžiausias Gariūnų priešas patyliukais tremiamas iš Lietuvos lygiai taip pat kaip ir velionis pulkininkas Vytautas Pociūnas. Be abejo, Slovėnija - ne Baltarusija. Tačiau R.Klevečkai patartina dėl viso pikto vengti devinto aukšto.

Tautininkų sąjunga susijungė su konservatoriais

Tautininkų sąjungą 2007-11-21 pasirašė prisijungimo prie Tėvynės sąjungos sutartį.

Partijų sprendimą dar turi patvirtinti konservatorių bei Tautininkų sąjungos suvažiavimai.

Tautininkų sąjunga yra viena mažiausių iš 38 oficialiai įregistruotų politinių partijų Lietuvoje. Jį neturi savo atstovų dabartiniame Seime. Per praėjusį vasarį vykusius savivaldos rinkimus sąjunga visoje Lietuvoje gavo vos 5 tūkstančius balsų ir tik tris mandatus Akmenės rajono taryboje.

Tėvynės sąjungos artimuose planuose yra ir susijungimas su Molėtų mero Valentino Stundžio vadovaujamais krikščionimis demokratais.

Šiam žingsniui taip pat dar turi pritarti konservatorių suvažiavimas ir gruodžio 15 dieną rengiama krikščionių demokratų konferencija.

Krikščionys demokratai irgi yra neparlamentinė partija, vienijanti apie 4,5 tūkst. narių.

Šie susijungimai realiai įgyvendins kairiųjų vykdoma politika nepatenkintų konservatorių raginimus centro dešinioms partijoms burtis į "Dešiniąją alternatyvą".

Dabartinę valdančiąją mažumos koaliciją sudaro daugiausia kairiajai ideologijai priskiriamos partijos - socialdemokratai, valstiečiai liaudininkai bei nuo "darbiečių" atskilusi Pilietinės demokratijos partija. Dešiniesiems šioje koalicijoje atstovauja Artūro Zuoko liberalcentristai.

Vyriausioji rinkimų komisija – tik pasyvi stebėtoja

VRK posėdžiauja

Juozapas Palionis

Vyriausioji rinkimų komisija (VRK), regis, peržengė ribą, už kurios ja pasitikėti nebegalima: kandidatų į Seimą vienmandatėje Alytaus

rinkiminėje apygardoje buvo įregistruotas įtariamasis finansiniais nusikaltimais, besislapstantis nuo teisėsaugos (skelbta tarptautinė paieška), nelojalus Lietuvos valstybei (prašė politinio prieglobsčio Rusijoje, surengė Maskvoje spaudos konferenciją, kurioje šmeižė Lietuvą) pilietis (gal Rusijos?) Viktoras Uspaskichas.

Iki šiol nei valstybės vadovai, nei Seimas neatkreipia dėmesio į tai, kad VRK, registruodama kandidatų narius ar partijas į LR Seimą, neatsižvelgia į jų lojalumą valstybei. Dėl tokio, prilygstančio neteisėtam, komisijos elgesio į Seimą pakliūva buvę SSRS represinių struktūrų darbuotojai, kagėbistai rezervistai, kolaborantai ar kitokie nelojalūs valstybei veikėjai. Trumpai tariant, numetami rinkėjams netikrinti, nežinomi, neaiškios kilmės veikėjai – žinokitės! Todėl dažnai įvairios tautos padugnės ar net nusikaltėliai po rinkimų tampa „tautos atstovais“, įgyja neliečiamybę.

Atsisakymas registruoti kandidatus į Seimą dėl pažeisto lojalumo valstybei pagrindu negali būti laikomas žmogaus teisių pažeidimu ar ribojimu, kaip nelaikomas tokių teisių pažeidimu ar ribojimu nepriėmimas į tam tikrą darbą piliečio, neturinčio atitinkamo profesinio pasirėngimo. Pretenzijų dėl atsisakymo pilietį registruoti į renkamus organus dėl pažeisto lojalumo valstybei teismai nenagrinėja, nes lojalumo „pasverti“ negali, todėl pilietis negali niekam skųstis; VRK tėra vienintelė institucija, kuri gali ir privalo vertinti kandidatus bei spręsti apie jų tinkamumą pagal lojalumą valstybei.

Kandidatų į Seimą Alytaus rinkiminėje apygardoje Viktoras Uspaskichas, kaip nelojalus Lietuvos valstybei pilietis, akivaizdžiai buvo įregistruotas neteisėtai, nes jo nelojalumas Lietuvos valstybei akivaizdus, demonstruotas slapčiomis ir viešai.

Kita sritis, kurioje VRK rodo visišką neveiksmumą – kandidatų pajamų bei išlaidų kontrolės stoka. Iš tikrųjų jokios kontrolės VRK nevykdo, nors tarp rinkimų laiko pakankamai turi, esant reikalui nepasiteltkia VSD, STT, o tik po rinkimų užregistruoja partijų ar atskirų kandidatų ataskaitas. O šiai komisijai turėtų būti žinomi partijų ar atskirų kandidatų piniginiai bei kitokie ištekliai, jų interesai iki rinkimų, jie turėtų būti viešinami, pristatomi rinkėjams. Keisčiausia, kad tiek Seimas, tiek valstybės vadovai tokią padėtį toleruoja. Jų ir visuomenės akivaizdoje iš po skvernų švaistomos didžiulės lėšos, perkama žiniasklaida, tiesiogiai perkami rinkėjų balsai. Vadinasi, tokia padėtis visus tenkina, nes VRK priekaištų negauna, elgiasi kaip pasyvi svarbių valstybei įvykių stebėtoja, tarpsta saugioj neveikloj jau keliolika metų.

Visuomenei spaudžiant, pasigirdo šio toks vyriausybės susidomėjimas partijų juodosiomis buhalterijomis, pasikvietė premjeras VRK ir STT vadovus, tarsi pabarė už neveiklumą, o pastarieji pasiteisino neįgalimu. Panašu, kad šis susitikimas tebuvo reikalingas visuomenės „garui nuleisti“. Didžiausių juodųjų rinkiminių technologijų akivaizdoje, visuomenė neturėtų likti pasyvi, nes toks savi valdos (demokratijos) iškraipymas gresia ne tik visuomenės buičiai, bet ir jos nacionaliniam saugumui.

Kadangi VRK savo ilgametėje veikloje kandidatų vertinimą pagal lojalumą valstybei ignoravo, dėl ko kildavo problemos ir net sumaištys įvairiose valstybės institucijose, o pastarasis nelojalus valstybei piliečio registravimas kandidatų į Seimą galutinai sukompromitavo komisiją, todėl politinės partijos, visuomeninės organizacijos bei atskiri piliečiai turėtų pareikšti nepakantumą VRK ir jos pirmininko elgesiui, reikalauti VRK atsistatydinti, o, jai nesutikus, kreiptis į Seimą su atstatydinimo reikalavimu.

Lietuvos moterų lygai 15 metų

Ona Voverienė

Lietuvos moterų lyga – visuomeninė organizacija, įkurta 1992 metų spalio mėnesį. Anuomet išryškėjo dvi veiklos kryptys: feministinis judėjimas, kovojantis su moterų diskriminacija, arba dalyvavimas valstybės atkuriamajame darbe. Laimėjo pastaroji. 1993

metais LML buvo įregistruota LR Teisingumo ministerijoje kaip visuomeninis politinis judėjimas. 1994 m. kovo 4 d.

LML eilinėje konferencijoje patvirtino naujus įstatus. Jos vadove vieningai buvo išrinkta prof. Ona Voverienė. Profesorė, habilituota mokslų daktarė Ona Voverienė plačiai visuomenei pažįstama iš jos gausių publicistinių rašinių, daugelio jos knygų, labai aktyvios ir prasmingos visuomeninės veiklos. Jos knyga „Žymiosios XX amžiaus moterys. Partizanės, ryšininkės, tremtinės, kovotojos“ yra žinių šaltinis apie žinomas ir nepelnytai pamirštas didmoteris, dokumentas ir paminklas mūsų motinoms ir sesėms – Laisvės kovotojoms.

Dėkojame Lietuvos moterų lygai už vaisingą veiklą Tėvynės labui, sveikiname ją ir vadovę, linkime Dievo palaimos.

Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga
„Varpo“ redakcija

Edvardas Urbonas

Kurmis ir boružė

Sykį kurmis savo urvo kertelėj išvydo boružę bebūnant ir saldžiu balsu prabilo į ją:

„Sveika atvykus. Kas ten viršuje girdėti?
Gal man išlysti ir ten kiek padirbėti?“

Boružė jam maloniai atsakė:

„Na, žinoma, ten tiek šviesos, erdviu...
O čia...Dievaži, visur taip šalta ir tamsu...
Ten gėlių ir lapų iki valiai.
Medžiai, krūmai ir giedorėliai paukšteliai...“

Kurmis, po jos tokios šnektos, dar labiau pajuodo ir išsikeidęs rūščiai prabilo:

„Tiek metų mano nugyventa prie tamsos – Ir nenurodinėk dar esant kažkokios šviesos.
Pasaulis jau taip surėdytas nuo seno...
Čia visi nuo amžių tamsoje gyvena...“

Boružėlė vis tik panoro įrodyti savo tiesą:
„Na jau, kurmi, negi niekad viršų ir nebuvai,
Nes nusikalbi išvis kvailai...
Išlysk, pasižiūrėk, koks nuostabus pasaulis!
Ir įsitikinsi, kad čia nėra jokios apgaulės“.

Kurmis pokalbį nutraukė su pykčio gaidele:

„Ačiū, tavo pamokslai man nereikalingi,
Nes jie nerealūs ir labai neprotingi...“

Žmogau, kiek daug pavyzdžių tokių matau,
Jog šitą pasakėčią galima pritaikyti ir man ir tau.

Algimantas Zolubas

Avys ir kuolas

Rišama avis prie kuolo priprato
Ir ganėsi taip daugelį metų.
Prigimdė ėriukų, kelios kartos jų rados,
Bet ir tie kuolą tarsi stabą tematė.

Praeivis avelę nuo kuolo paleido –
Lai ganosi pievoj graži avių banda.
Bet nuo kuolo nutolti avelės nepuolė;
Seno įpročio visos laikėsi uoliai.

Šeimininkas tą kuolą iš žemės ištraukė –
Lai sklinda avelės po platųjį lauką.
Švelniavilnės laisvės niekad nepatyrė,
Netolo, o sukos aplink kuolą skylę.

* * *

Ar suvoki, žmogau, blogo įpročio galią,
Kad elgiesi dažnai, kaip anoji avelė;
Nors kuolas ištrauktas ir virvė prapuolė,
Už virvę, už kuolą ir skylę balsuoj.

Gegutė ir devynbalsė

Kukuot kимиu balsu gegutei pabodo,
Devynbalsę išgirdus gilumoje sodo,
Savo vaikus sumanė išmokyti giesmės,
Nors reiktų netekti savos prigimties.

Devynbalsės lizdely kai rados kiaušiniai,
Gegutė nutaikius savą dėjo tyliai.
Patikli giesmininkė klastos nepažino,
Tausojo, perėjo, maitino mažylius.

Vienas iš jauniklių labai greit ėmito,
Išmėtė mažylius, kaip koks parazitas.
Vargšė giesmininkė vienturtį augino,
Kol gegutė skristi draugėn pavadino.

Tačiau gegužiukas balso nepakeitęs,
Ne prie giesmininkės, prie motinos taikęs;
Vienodai plunksnavos, vienodai kukavo,
Ir elgės vienodai pagal prigimtį savo.

Kartais į draugiją klastūnas atklydęs,
Prisiplaka veikiai kaip tikras dalyvis.
Tačiau toks veikėjas per klastą užgimęs,
Dažniausiai suardo ir pačią draugiją.

VARPAS Leistas politkalinių sovietinės koncentracijos stovylose: 1955 m. Vorkutoje ir 1957 m. Intoje, nuo 1975 m. iki 1989 m. – pagrindinė Lietuvoje. Atkurtas 1996 m. vasario mėn.

Leidėjai Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga,
SL 22 09, ISSN 1648-0244.

Adresas: Architektų g. 14-60, Architektų g. 8-4, LT-04210 Vilnius.
Tel.: 2444619, 2442157.

Redaguoja redakcinė kolegija. Numerio dailininkė ir dizainerė Neringa Motiejūnaitė. Bendradarbiams honoraras nemokamas. Straipsnių turinys nebūtinai turi sutapti su redakcijos nuomone, straipsniai ir nuotraukos nekomentuojami ir negražinami.

158-ojo „Varpo“ numerio redaktorius – Algimantas Zolubas
Skaitykite „VARPA“ internete: www.lrs.lt/rezistencija

Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga (kodas 191913666)
Atsiskaitomoji sąskaita AB Bankas HANSABANKAS, Karoliniškių KA.
Sąskaita Nr. LT62.73000.10002492325

Išleido ir spausdino „Baltijos kopija“. Kareivių g. 13b, Vilnius.
Tiražas 700 vnt.

Aukos VARPUI

Už aukas „Varpui“ dėkojame:

M.Šironienė – 20 Lt, D.Žemaitienė – 40 Lt, V.Valeikienei – 40 Lt, V.Masikonui – 10 Lt, D.Kupreščenkienei – 10 Lt, J.Kojelienei – 10 Lt, A.Šiušai – 40 Lt, A.Nistelienei – 20 Lt, A.Navickienei – 5 Lt.

Dėkojame už pervestus į LLKS sąskaitą
2 proc. nuo pajamų mokesčio.

Už nuotraukas dėkojame: Gintautui Aleknai, Feliksui Žemuliui, Šarūnui Florenkai, Edvardui Burokui.

Piligrimas pas negrižusiuosius

Spalio 23 d. Mažeikių rajono laikraštyje „Būdas žemaičių“ žurnalistė Birutė Šneideraitienė pristatė teleoperatorių, ekspedicijų tremties keliais organizatorių ir vadovų, įvairių premijų laureatų, daugeliui gerai žinomą mažeikiškį Gintautą Alekną, kuris neseniai grįžo iš jau 24-osios ekspedicijos po Sibirą. Tai trečioji ekspedicija šiemet. Ši kelionė ypatinga tuo, kad aplankytas atokiausias Irkutsko srities kampelis – Bodaibo, kur buvo galimybė iš arti matyti šiandieninius aukso ieškotojus.

Kas gi tas nenuilstantis piligrimas, kuris vis keliauja pas tuos, kurių nebėra, kurių kaulai dūlėja Sibiro žemėje ar ilsisi amžiname įšale, kurie dar gyvena toli nuo Tėvynės?

Gintautas Alekna gimė prieš 51 metus Jurbarko rajone, netoli Stakių miestelio. „Pradėjus formuotis pasaulėžiūrai, ištrūkau iš aplinkos, todėl mano požiūris į gyvenimą,

žmones ir supančią aplinką buvo savitas“, – taip „Būdai žemaičių“ apie save pasakė keliautojas.

Gintautas Alekna – teleoperatorius, fotografas, keliautojas, ekspedicijų į tremtinių vietas organizatorius ir vadovas, „Lemties“ bendrijos narys, kelių filmų apie tremtį autorius. Apdovanotas Didžiojo Lietuvos kunigaikščio Gedimino III laipsnio medaliu. 2006 m. G. Alekna pripažintas Lietuvos televizijos (LTV) akcijos „Daugiau saulės, daugiau šviesos“ laureatu ir pelnė Petro Abukevičiaus vardo premiją už pažintinį filmą „Kamanos“. 2006 m. paskirta Mažeikių krašto kultūros premija.

Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga ir jos leidinio „Varpas“ redakcija, išreikšdama padėką ir pagarbą užmaršties tamsą sklaidančiam keliautojui Gintautui Aleknai, pateikia dalelę vaizdų iš jo kelionių į Sibirą (žiūr. ketvirtame viršelyje).

Gintautas išvyksta į Sibirą

Vorkutoje

**LR prezidentui JE Valdui Adamkui
LR Seimo pirmininkui Viktorui Muntianui
LR Teisingumo ministrui Petrui Baguškai
Vyriausiosios rinkimų komisijos pirmininkui Zenonui Vaigauskui**

Dėl kai kurių Seimo narių atsakomybės

Vilnius, 2007-09-28

Lietuvos Sąjūdis kaip patriotinė organizacija, visada besąlygiškai ginanti Lietuvos valstybingumą bei prestižą, pareiškia:

– Darbo partijoje vykstantys procesai rodo kai kurių jos narių neatsakingą elgesį Lietuvos valstybės atžvilgiu;

– dalis Darbo partijos narių nesilaiko Seimo nario pareigos – būti ištikimais Lietuvos Respublikai ir gerbti bei vykdyti jos Konstituciją ir įstatymus;

– taip pat nesilaiko Seimo Statuto 18 straipsnio 1 dalies nuostatų Seimo nario mandatą naudoti pagal paskirtį, t.y. Tautos, Valstybės ir rinkėjų interesams.

– Seimo nariai, priklausantys Darbo partijos frakcijai: Kęstutis Daukšys, Romualda Kšanienė, Virginija Baltraitienė, Jonas Pinskus, Rimantas Bašys, Antanas Bosas, Saulius Bucevičius, Saulius Girdauskas, Loreta Grauzinienė, Ramunė Visockytė, Vladimiras Volčokas, 2007 m. rugsėjo mėn. 22 dieną Maskvoje, dalyvavo V. Uspaskicho organizuotame politinio ir teisinio pobūdžio išpuolyje prieš Lietuvą – Seimo nario mandatą panaudotas ne pagal paskirtį.

Taip pat vertintinas ir dviejų Lietuvoje išrinktų Europarlamento narių Onos Juknevičienės ir Jolantos Dičkutės elgesys.

Pažymėtina, kad Darbo partijos veiksmai kelia susirūpinimą ir atsiranda prielaidų apie jos veiklos teisėtumą – tuo turėtų pasirūpinti Teisingumo ministerija.

Reikalaujame, kad atitinkamos Lietuvos saugumą užtikrinančios institucijos išsiaiškintų šios akcijos tikslus ir organizatorius.

Lietuvos Sąjūdžio taryba

**Lietuvos Respublikos Prezidentui JE Valdui Adamkui
Lietuvos Respublikos Seimo Pirmininkui Gerb. Viktorui Muntianui
Lietuvos Respublikos Ministrui Pirmininkui Gerb. Gediminui Kirkilui**

Kreipimasis

Dėl įteisinto neteisningumo ir teisinio nihilizmo teisėsaugos sistemoje

Vilnius, 2007-11-10

Išvesėjęs nusikalstamumas, „karas keliuose“, nusikaltimams prilygstantis teisėsaugos pareigūnų aplaidumas bei įsivėlimas į nusikalstamas veikas, mūsų manymu, turi bendrą, įteisinto neteisningumo bei teisinio nihilizmo vardiklį, susietą su teisėtvarkos ir teisėsaugos sistemos padėtimi, pasižyminčia socialine atskirtimi, finansinių bei materialių resursų stoka, valstybės dėmesio stoka teisėtvarkos darbuotojų parengimui itin atsakingam darbui.

Žemi atlyginimai policijos darbuotojams neskatina jaunimo rinktis teisėsaugininko specialybę. Teisėtvarka, likus vieninteliam Riomerio universiteto fakultetui policijos darbuotojams ruošti Kaune, parengtų teisėsaugos specialistų negali išlaikyti sistemoje dėl mažų atlyginimų. Siekiant pašalinti darbuotojų stygių, į policiją priimami tam darbui tinkamai neparuošti įvairių specialybių asmenys. Dėl tos pačios priežasties nebeatliekamas priamųjų darbuotojų pilnavertis psichologinis testavimas ir vertinimas.

Kaip protestą prieš įteisintą neteisningumą bei teisinį nihilizmą stebime policijos piketus, policija jaučiasi pažeminta, visuomenės akyse jos autoritetas smukęs.

Vadovaujančių darbuotojų kaita, atstatydinimai bei nušalinimai nuo pareigų padėties nekeičia, prilygsta kosmetinėms priemonėms padėties taisymo regimybės pasiekti.

Išreikšdami ypatingą susirūpinimą bloga ir negerėjančia padėtimi teisėsaugos sistemoje, atitinkamų institucijų neveiklumą padėčiai taisyti, reikalaujame aukščiausiu lygiu radikaliomis priemonėmis valstybės problema, kurios pasekmės neleistinai išvesėjo, yra itin skaudžios ir dažnėja, nedelsiant spręsti.

Lietuvos Sąjūdžio tarybos pirmininkas
Rytas Kupčinskas

PARODA „MISIJA SIBIRAS“

Spalio 25 d. Katedros aikštėje Vilniuje buvo pristatyta paroda „Misija Sibiras“. Vasarą lietuvių tremties keliais Sibire žygiavęs jaunimas savo išpūdžius pristatė parodoje, kuri keliaus ir po kitus Lietuvos miestus.

LIKUSIEJI SIBIRO ŽEMĖJE

Bronius Grižanauskas

Felė Dilienė

Povilas Gapšys

Irena Ginotienė

IR PO SIBIRO ŽEME

Artimovskas

Bodaibo